

HET BEGIN VAN DE V.O.C. ZEELAND

Bij het verschijnen van het eerste nummer van ons verenigingsblad iets schrijven over de oprichting van deze club....

Het was Henny van Lokven die de opmerking maakte met een gezicht van "doe Jij dat even"....

In 1970 had ik al plannen om in de Hoekse Waard een vereniging op te richten. Dat bleek na ampel onderzoek niet haalbaar. Tijd om "de kar" alleen te trekken had ik niet dus "verkenning gestaakt".

In die tijd bezochten mijn vrouw en ik reeds de herdenkingen in Zeeland. In de jaren die volgden werden her en der "commandoverenigingen" opgericht. Na afloop van de herdenking te Westkapelle in 1990 raakte ik in gesprek met de heren Albach en Willemse. Ik maakte de opmerking dat het eigenlijk jammer was dat Zeeland geen vereniging van Oud-Commando's rijk was. Beide heren beaamden dit maar meenden dat er niet veel belangstelling voor zou zijn, bovendien moest er dan iemand mee beginnen! Op mijn vraag of beiden er wat voor voelden was het antwoord ja, maar "de kar trekken" was hun niet echt mogelijk.

IEMAND MOEST DUS BEGINNEN

Als lid van V.O.C. Zuid-Holland een club oprichten in Zeeland...

Ik besloot een onderzoek te doen naar de mogelijkheden!

Mensen bij elkaar brengen en kijken of er een kans was om dit doel te bereiken. MEER NIET.

De eerstvolgende zondag na de herdenking brachten mijn vrouw en ik een bezoek aan Jo Linsen in Zonnemaire en legden hem het probleem voor. Jo was glad voor maar meende dat hij er geen tijd voor had; bovendien vond hij zijn ruimte te klein, maar hij wist wel een oud-commando die er wellicht iets voor voelde om een vereniging op te richten: "ga daar eens mee praten".

Hij verwees mij naar Theo Okker. Voor deze "gouden tip" mogen wij hem als V.O.C. Zeeland wel dankbaar zijn!

Toen ik daar bij "de calsons" arriveerde besepte ik wel dat dit een "ander historisch punt" van Zeeland was dan de stranden van Vlissingen en Westkapelle.

Samen met mijn vrouw betrad ik het restaurant "DE VIERBANNEN". Voor de open haard zat een grote kerel met een forse baard die poogde een vuur te maken...

Achter hem staande merkte ik op "bij de commando's deden wij dat vroeger anders"... Wie Theo kent weet hoe hij daarop reageerde! Rap werd kennis gemaakt met Theo en zijn echtgenote en achter een kopje koffie maakte ik Theo deelgenoot van mijn plannen. Voor en tegens werden op een rijtje gezet, mogelijkheden bekenen en Nelleke om advies gevraagd en zo kwam de trein op de rails! Theo zou enkele "oude maten" gaan benaderen en ik zou contact maken met "het Roosendaalse". Het was niet vroeg meer toen wij naar huis toe reden; de gedachte dat hier een vereniging van oud-commando's opgericht moest worden had zich nogal "vast in de kop" gezet. Dit moest slagen als er maar medewerking kwam! En die kwam er... Hoe dat ging vertel ik jullie in de volgende uitgave van dit blad...

Teun.